

שאלות ותשובות

הרצאת המדריך מס' 67 | 10 ביוני 1960

ברכות. אני מביא לכם ברכות אלוהיות, ילדיי היקרים של אלוהים, מבורכת היא השעה הזו. אשמח לענות על כל שאלותיכם כמיטב יכולתי.

שאלה: זהו המשך לשאלתי מהמפגש האחרון בו שאלתי על עץ האלמוות. נראה שתשובתך חלה על עץ הידע בלבד, שכן יש לשמור מאיתנו את ידיעת האלמוות, שמא תחליש את יצר ההישרדות. נדמה לי שעץ האלמוות קשור לעובדה ולא לידיעת העובדה.

תשובה: ידע אינו זהה לוודאות או לתחושת האלמוות. כל הדתות מלמדות שהנשמה או הרוח הם בני-אלמוות. עם זאת, הידע שאתם אוספים מבחוץ לא יכול לתת לכם את הוודאות הפנימית שהאלמוות הוא מציאות. ידע שונה מוודאות, או מתחושת המציאות של אלמוות, שמגיעה רק לאחר שלב מסוים של התפתחות. ידע יכול להינתן לכל אחד. אז זה תלוי באדם אם להאמין או לא. עם זאת, יש משהו אחר שלא נכנסתי להסביר את זה, קודם לכן. כל עוד אתם חיים בעולם הלא מושלם של חוסר מציאות, של אשליה, אתם לא בני-אלמוות במובן אחר: לא רק במובן של צורך לסבול מוות פיזי אחרי כל חיים ולהיוולד מחדש ולעבור שוב מוות פיזי, אלא גם בתחושה שצער, אומללות, חושך, אכזבה, פגיעה כל אחד זה מוות קטן, בכל פעם שאתם חווים אותם. כל עוד לא חילצתם את עצמכם מהחושך הזה, הנובע מטעות, אינכם יכולים להיות בחיים נצחיים, במובן הגבוה של המילה. במובן זה, יש להבין אלמוות כאושר וכשמחה מתמשכים. מה שעץ האלמוות גם התכוון זה התחושה והידיעה שזה קיים.

שאלה: בהרצאה האחרונה אמרת בקשר לתודעה מוגברת שלא נפחד יותר מאנשים רעים. אבל איך אני יכול לא להיבהל מרציחות, משוד ומכל הפעולות האלה? זו עדיין המציאות. אנחנו עדיין מרגישים את ההשפעה של כל זה.

תשובה: אני מבין שהתשובה לשאלה זו אינה מובנת בקלות עבור כל מי שחי בפחד כזה. כל מה שניתן לומר יישמע כמילים בלבד. אבל כשתגיעו לליבת הקונפליקטים הפנימיים שלכם, הגורמים לפחד הזה, תראו את הדרך ותשיגו את ההבנה כיצד ומדוע אינכם צריכים לפחד מכלום, עוד לפני שאתם באמת משוחררים מהפחד. לפחות תראו את הדרך.

בכל פעם שאתם מוצאים את המסקנות השגויות שלכם בקשר לפחד מסוים, אתם רואים שהנתיב מציין בבירור שאינכם צריכים לפחד. בכל פעם שהשגתם את ההבנה המלאה של המשמעות של אחריות עצמית, הפחד מתמוסס, כי אתם יודעים ללא ספק שלעולם אינכם תלויים בגחמה של אנשים אחרים; אתם אף פעם לא נחשפים לצירוף מקרים כאוטי. עד למועד זה, כל מה שניתן לומר בעניין זה יהיה תיאוריה. אבל אין זה הגיוני לפחד. החופש והביטחון שהושגו מאחריות עצמית מלאה הם דבר שלא ניתן להעביר באמצעות מילים. חייבים לחוות את זה. הנשמה הבריאה לא תזמן מזל-ביש כי יש לה רצון פנימי להיות מאושרת ואינה רוצה לברוח מהחיים בשום אופן. מצוקה בכל צורה היא במציאות תגובה לדחפים ההרסניים שלכם, לא משנה כמה הם נסתרים ובלתי מודעים.

גרימה של תקלה או טרגדיה יש להבין לא רק במובן של שכר ועונש/ תגמול, של גורל שמגיע לאדם, אלא במובן של הרצון הפנימי המתפקד בצורה כלשהי בהרס עצמי. ברגע שתמצאו את הסיבה שבגללה אתם נותנים מחסה באופן לא מודע לנטיות ולמשאלות הרסניות, תשנו אותן מתוך הבנה שהן אינן פתרון וכתוצאה מכך תרגישו בטוחים. בכל פעם שאתם מרגישים לא בטוח, זה בגללכם, לעולם לא בגלל אחרים. זו אחת האשליות הגדולות ביותר של המין האנושי.

לכמה מחבריי שהשיגו תובנה מספקת לגבי עצמם, יש הבנה מסוימת של המילים הללו. הרשו לי לומר גם זאת: לאדם לא שפוי יהיו פחדים שאין לאדם השפוי. בעיני הראשון, הפחדים האלה הם אמיתיים מאוד. ככל שאדם בריא וחזק יותר, רוחנית ורגשית, כך יהיה לאדם פחות פחד. הסיבה לכך היא היעדר נטיות הרס עצמי או תפקוד שלילי של הרצון הפנימי. ככל שיש לכם יותר ביטחון בעצמכם, כך תבטחו יותר בחיים בכללותם. אבל הביטחון העצמי הזה יכול להגיע רק עם פתרון של קונפליקטים וסטיות פנימיים.

אני רוצה להציע למי שיש לו פחדים כאלה שיבדקו בדיוק למה אתם חוששים רק מהתרחשויות כאלה ולא מכל כך הרבה תקלות אפשריות אחרות בחיים. הגדירו את המחשבות או הרגשות הללו במילים תמציתיות. תמצאו סיבה ספציפית ואישית יותר מאשר מהפחד הכללי שציינתם כאן. כשתמצאו את הסיבה הספציפית שלכם, תאבדו את הפחד הזה. ללא החיפוש האישי הזה אולי תבינו, במקרה הטוב, את ההסברים שלי באינטלקט שלכם, אבל הפחד יישאר, או יתבטא בדרך אחרת.

שאלה: בהקשר זה, ברצוני לשאול: נניח שעלי להיות מותקף על ידי רוצח ואצליח לשרוד. אבל באותו רגע, האם לא הייתי חוזה פחד והלם נוראים, גם אם כרגע אני לא מפחד?

תשובה: כן, כמובן. בכל פעם שמשוהו קורה שמכאיב או מזעזע אותך, אתה לא יכול שלא להיות באיזושהי דיסהרמוניה. זה אנושי. אף בן אדם לא יכול להיות מספיק מפותח כדי להשתחרר מזה. אבל זו לא הייתה הנקודה שלי. דיברתי על הפחד הלא הגיוני להירצח. אתה יכול להתקרב לשיחרור רק בשלבים. השלב הראשון שאתה יכול לקוות להגיע אליו הוא להשתחרר מהפחד שמשוהו עלול לקרות, למרות שאין סיבה או אינדיקציה מיוחדת שיקרה. אבל כשמשוהו קורה או כנראה יקרה, אז אתה לא יכול לצפות להתייחס לזה בקור רוח.

הבה נבחן כעת מה תהיה הגישה של אדם בריא יחסית. הוא או היא יודעים שמדי פעם החיים מביאים אומללות וכאב. זה גם חייב להביא מוות פיזי. חלק מקבלת החיים היא הקבלה של כאב ומוות בלתי נמנעים. האדם הבריא לא יפחד מהם יתר על המידה, כי אותו אדם קיבל זאת. הדברים האלה מאבדים את האימה שלהם ברגע שיש קבלה, עקב הבנה. עכשיו, אם יש אימה מסוימת בקשר לאפשרות להירצח, אבל אין פחד, או מעט מאוד פחד ממוות בכל דרך אחרת, חייבת להיות סיבה מסוימת. מוות יכול להיות כואב יותר במחלה המאקלת לאט או בתאונה. רצח עשוי להיות מוות מהיר ופחות כואב מצורות אחרות. אם צורות אחרות של מוות מתקבלות פחות או יותר ולא חוששים מהן באופן מופרז, בעוד שמלהירצח כן, הרמז עשוי להיות טמון בגורם של הכפייה עלינו במשהו נגד הרצון, נגד רצון האל, נגד כל סדר וצדק. לפיכך, הפחד הוא בעצם חשיפה חסרת אונים לכוח של רוע ולא כל כך קשור לכאב ולמוות. אם הפעוט שבתוכך מתבגר, אתה בהכרח מבין שאתה האדון של עצמך, שאתה לא צריך להיכנע לאדם "חזק" יותר. ייתכן והיית צריך כשהיית ילד אבל, בתור מבוגר, מצב הילדות כבר לא

תקף. ברגע שתבין זאת ותיישם את זה בחייך הרגשיים, אתה עשוי לגלות שמה שבאמת חששת ממנו לא היה להירצח, אלא שאין לך זכות לשלוט בעצמך. ברגע שאתה מבין את זכותך לשליטה עצמית, אחרים מאבדים את כוחם עליך.

ברגע שהקונפליקט הפסיכולוגי הזה יתיישר והשגת בטרות פנימית מהבחינה הזו, הגישה שלך תהיה בערך כך: "מוות וכאב אינם רצויים. יום אחד יבוא אלי המוות. אני לא חושב על זה עכשיו. באיזה אופן זה יגיע, אני לא יודע. אני אפילו לא רוצה לדעת. אבל אני סומך מספיק על עצמי, בבריאות הרגשית שלי, שבבוא העת, אוכל לעבור כל דבר שהחיים מביאים לי, כי אני יודע שלא ייתכן שאצטרך לשאת יותר ממה שאני מסוגל לשאת." זו הגישה הפנימית הבריאה, אפילו בלי לחשוב על זה.

שאלה: השאלה שלי היא לגבי מצב שהוא מאוד טעון עם רגש בקונפליקט העולמי שלנו כעת. מותר לי לבקש מעט סבלנות כדי שתהיה לי הזדמנות להביע את השאלה?

על מנת לספק לאנושות את צורכי החיים, ישנם מספר הסדרים כלכליים, אך שניים במיוחד הם כיום השולטים. אחד נקרא קפיטליזם, השני נקרא קומוניזם. בהיותם הסדרים, ברור שהם נתונים לשינוי כדי לענות על הדחייפות בדרישות השונות של הצורך האנושי. אולם בעלי הכוח מכל צד, בגלל חוסר סבלנות ותסכול, לפעמים מתעלמים מחוקי אלוהים ומנסים בכפייה ובחוק מעשה ידי אדם להבטיח את ההסדרים המשרתים את האינטרסים שלהם. כל כלי שכנוע משמש לשטיפת מוח של ההמונים שדרך אחת מובילה לאבדון, השני לאוטופיה. התשוקות מתעוררות ומתגבשות פרובוקציות כדי להרחיב את תחומי ההשפעה המתאימים ולתסכל את היריב. המלחמה הקרה בעיצומה. מסך הברזל לא רק מפריד את העולם מבחינה גיאוגרפית, אלא המסך האידיאולוגי מפריד אפילו בין אח לאח. כיום, כמחצית העולם מחויב לקולקטיביזם, וחצי העולם לאינדיוידואליזם.

רק לאחרונה קרא האפיפיור לועידה עולמית כדי להפגיש את כל הכנסייה הנוצרית. בכינוס הזה, הוא הביע במפורש את התנגדותו הנחרצת לקומוניזם ונראה שהפך את השנאה לקומוניזם לתנאי מוקדם לאחדות נוצרית. אני שואל, קודם כל, האם זה נוצרי והאם זה עולה בקנה אחד עם כתבי הקודש, הן מבחינת הגישה והן מבחינת הרעיון. המילה "קומוניזם" קשורה למילים כמו פעולה של שיתוף, קהילה וחבר עמים, איחוד מדינות. אני מוצא שהקומוניזם ברור ומורחב באופן שופע בכתבי הקודש. אני מגיש כאן פסוקים מספר שתומכים בזה.

מעשי השליחים פרק ד' 32-34-35: "והמון המאמינים היו לב אחד ונפש אחת: ולא אמר איש שהדברים אשר ברשותו היו שלו; אבל היו להם כל הדברים במשותף. ולא היה ביניהם אחד שחסר לו ... נעשתה חלוקה לכל אדם בהתאם לצרכיו."

קהלת פרק ה', פסוק 9: וַיִּתְּרוּן אֶרֶץ, בְּכָל הַיּוֹם (הוא) --מְלֵךְ לְשָׂדֶה, נֶעְבְּד.

אהב פֶּסֶף לֹא-יִשְׁבַּע פֶּסֶף, וּמִי-אֶהָב בְּהֵמוֹן לֹא תְבוּאָה; גַּם-זֶה, הֶבֶל .

קהלת פרק ה', פסוק 13: "יש רעה חולה, ראיתי תחת השמש: עֲשֵׂר שְׂמוֹר לְבַעָלִיו, לְרַעְתּוֹ"

Matthew פרק ו' פסוק 19: "אל תאגרו עבור עצמכם אוצרות על פני האדמה..." .

אותו מקום, פרק י"ט פסוק 24: "קל יותר לגמל לעבור דרך עין המחט מאשר לעשיר להיכנס למלכות האל."

השאלה שלי היא מורכבת אבל אצמצם אותה לדברים הבאים: איך אתה, בעולם הרוחות, מסתכל על הקונפליקט הזה ומה אנחנו יכולים לעשות כדי לפתור אותו?

תשובה: אני אגיד לך איך אנחנו מסתכלים על הקונפליקט הזה. כפי שכבר ציינתי לפני זמן מה, הסכסוך העולמי הוא כפילות מדויקת של הקונפליקט האישי. האלמנטים שאנו רואים כל הזמן בין שניים או כמה בני אדם, ממלאים באופן דומה תפקיד בסכסוכים בין עמים. כמו בעימותים האינדיבידואליים, כך גם בעימותים בעולם, לעתים קרובות צד אחד טועה באופן בוטה יותר מהאחר, ובכל זאת, שניהם טועים. מבחינה אידיאולוגית, אף אחד משני הצדדים הללו אינו אידיאלי. אבל מנקודת המבט הרוחנית, מה שאתה מכנה קומוניזם אינו כפי שהכוונה היא בכתבי הקודש, כי הגישות והחוקים הרוחניים הבסיסיים חסרים לחלוטין במה שנקרא קומוניזם כיום. ראשית, הגאולה של המין האנושי נתפסת רק דרך פתרונות חומריים, וזה לעולם לא יכול להיות. במקום השני, הפרט אינו נחשב באידיאולוגיה זו. הפרט אמור לשרת את המדינה, והמדינה לובשת צורה של אלוהים. לפרט אין זכות לחופש ולחירות, אפילו לא כלפי חוץ. כמה אנשים בשלטון לוקחים על עצמם להיות השופטים של מה טוב ומה רע ליחיד, לא רק מפרים את הביטוי העצמי של האדם, אלא גם מערערים את התחושה של האחריות העצמית שהיא המעשה המזיק ביותר שניתן להעלות על הדעת, מבחינה רוחנית. אנחנו פחות מודאגים מאי הנוחות לאדם מאשר מההשפעה המשתקת שיש לזה על הנשמה.

מכאן שהאידיאולוגיה בעולם הכביכול חופשי קרובה יותר למה שבריא מנקודת המבט הרוחנית, למרות הפגמים הרבים שבזמן זה של התפתחות אנושית כללית הם ממילא בלתי נמנעים. פגמים אלו בכל מערכת לובשים צורות רבות ולכל אחת יש השפעה חזקה במיוחד על הצד השני. זה בדיוק כמו במריבה בין שני בני אדם. אם צד א' צודק יותר מצד ב', רוב הפגמים והחולשות הנסותרות של צד א' ישפיעו במיוחד על צד ב' וצד ב' ימקד את כל תשומת לבו בפגמים האלו, תוך התעלמות מהתכונות הטובות והנקודות שבהן צד א' צודק.

הישועה יכולה בסופו של דבר להיות רק בהתפתחות עצמית. אם יותר ויותר אנשים ילכו בנתיב כזה, תהיה לזה השפעה עצומה על המין האנושי בכללותו, באופן שאתה לא יכול לדמיין. אם מנהיגי העולם היו בנתיב כזה, בוודאי הייתם חיים בעולם אחר לגמרי, למרות שזה לא היה מבטיח לכם עולם ללא קונפליקטים. עדיין היו לכם קונפליקטים; אתם לא מתגברים על העיוורון שלכם כל כך מהר. אבל לקונפליקטים היה יותר סיכוי להיפתר בדרכי שלום ובאופן מועיל עבור שני הצדדים. עבור כל מי שלא מסתכל תחילה אל תוך עצמו או את אל תוך עצמה, כדי למצוא איך הם תרמו לדיסרמוניה, הם לא באמת בנתיב. כמובן, אם הם בנתיב, והם שמים לב לעיקר ולמהות שלו, לא יכולה להתרחש טרגדיה גדולה, לפחות לא למי שבוחן את הכלל הבסיסי הזה. שימת הלב הזו מביאה לאובייקטיביות מסוימת וניתוק מהמעורבות והעניין של האדם עצמו – אם זה חיצוני, מודע, חומרי או רגשי פנימי ביותר, לא מודע.

שלום עולמי והרמוניה יכולים לבוא רק על ידי יותר ויותר אנשים שיתמידו בנתיב כזה של הכרה עצמית, של הבנת המניעים והרגשות הפנימיים ביותר של האדם, במיוחד האנשים האחראים. זה מגיע, זה מתפשט, חבריי. יבוא היום שבו לפחות מנהיגי העולם, האנשים שנמצאים בתפקידים אחראיים, יידרשו לעבור איזושהי הנחייה, שבאמצעותה הם מקבלים מידה של הבנה עצמית. לפני שיקבלו על עצמם עמדת אחריות כלשהי, הם יידרשו לעבור קורס מקיף של מפגש עם העצמי, של ריפוי זרמים חולים, של עזרה לתינוק שבתוכם להתבגר. זה יאפשר להם לנהל את ענייניהם בצורה שונה מאוד.

שאלה: האם ייתכן שהאפקט הקארמתי של גלגול מוקדם יותר יהיה גלוי לעין ויתברר רק לאחר הגלגול השני או השלישי העוקב ולא ממש בגלגול הבא?

תשובה: כן, זה אכן אפשרי. אם אנשים לא יודעים מה שאתה יודע, לא עושים את מה שאתה עושה, מתעלמים מהמשמעות של אחריות עצמית, הם יכולים לעשות עד גבול מסוים במהלך החיים. לפעמים אנשים לא פותרים כלום. לכן, במקום להשתחרר מההשפעות של גלגולים קודמים, הם צוברים ואוספים תסבוכות חדשות בנוסף לקונפליקטים הלא פתורים שלהם. כאשר הקונפליקטים אינם נפתרים, הם יוצרים חדשים בתגובות שרשרת הולכות ומתגברות. לכן, הם לא יוכלו למוסס את כל השרשרת בגלגול הבא. הכי הרבה שאפשר לצפות זה שהם יפתרו את הבעיות הנובעות מהבעיות, אם אתה מבין למה אני מתכוון. ורק בחיים מאוחרים יותר הם יכולים לעשות יותר, כדי להשלים את מלאכת ההיטהרות. יש לקוות שאז עבודת הטיהור תתרחב לכמה גלגולים שבהם הם לא עורמים קונפליקטים חדשים המורכבים מהישנים. אכן, זה קורה לעתים קרובות!

זכור את מה שאמרתי בהרצאה על לידה מחדש, על הכנת הרוח, איך נשארים קונפליקטים מסוימים על פני המינד הלא מודע, שהסביבה מביאה לידי ביטוי. אבל קונפליקטים עמוקים יותר, הקיימים מגלגולים קודמים, הרחק מאחור, נשארים חבויים עמוק יותר. רק אם תפתרו את כל מה שבאתם לפתור ונשאר עדיין זמן על פני האדמה, משהו מהקונפליקטים הקבורים העמוקים יותר עשוי להבקיע. אחרת, הם יישארו בנשמה עד הגלגול הבא.

שאלה: האם קארמה חיובית תעבוד גם כן בדרך הזו?

תשובה: כן, אכן. זה מבוסס בדיוק על אותו עיקרון. תוצאה טובה שהשגת, ההשפעה הטובה של מטרה טובה בך עשויה להוות מכשול עבורך בזמן מסוים זה. עם תוצאה חיובית זו, אתה עלול למצוא את זה בלתי אפשרי לפתור את ההשפעות הרעות המצטברות שגרמת. לכן, זה עשוי להישאר מאחור ולהיות מנוצל בזמן שזה לא יהווה מכשול.

שאלה: בְּרָאוּתֵינוּ שבני האדם כולם הם רוחות שנפלו עם דימויים רבים וארוכי שנים, מסקנות שגויות, מושגים כוזבים, התנהגות כפייתית וכו', השזורים כולם בתמונת הנשמה שלנו ובאישיות הפנימית הכוללת שלנו, האם יכולה להיות פעולה אחת כלשהי חשובה או דפוס קבוע, הרגל או נטייה בתוכינו שיש להם מניעים בריאים בלבד?

תשובה: לא קל לענות על שאלה זו. כן ולא. זה תלוי בזווית או בנקודת התצפית שממנה אתה מסתכל על זה. אם אתה מסתכל על כל המנגנון של הנשמה, על כל הזרמים, העמדות והמגמות שלה, אין דבר אחד שהוא נפרד. הכל עובד יחד כמו גלגלי שיניים בגלגל, כשגלגל קטן אחד מזיז את השני. אבל אם תמקד את תשומת הלב שלך בזרם מסוים אחד, הזרם הזה כשלעצמו עשוי להיות בריא. זה עשוי להיות כולו אור, ללא כל חושך, ללא כל צל, כך שתמצא איכות טובה המתבטאת בצורה בריאה לחלוטין. הזרם והביטוי אינם מזוהמים, לא מדוללים, לא מקולקלים. אבל אותה איכות טובה, בתחום אחר בחיי הרגש שלך, עלולה להשפיע על זרם לא בריא ועלולה להוסיף לעיוות, כך שהעיוות יחזק על ידי האיכות הטובה. במקרה כזה, האיכות הטובה לא רק מחזקת את הרע, אלא הופכת גם לעיוות בפני עצמו. אם נמקד את תשומת הלב שלנו

באזורים מסוימים בהווה שלכם, נמצא הרבה אורות כאלה, שכן כך אנו רואים את הלא מזוהם. אבל בסך הכל, הכל קשור.

שאלה: אני רוצה לשאול לגבי היפנוזה. בזמן האחרון יש הרבה הערות בעיתונות על ההשפעות הרעות האפשריות על הנבדקים שהופנטו. האם תספר לנו קצת על זה?

תשובה: באופן טבעי, יכולות להיות השפעות רעות. כך גם לגבי כל דבר אחר. היפנוזה אינה טובה או רעה כשלעצמה. זה תלוי איך משתמשים בה. שיקולים רבים משחקים חלק בקביעה האם זה מזיק או לא. לדוגמה, אם מניעי סָרְק, אנוכיים, לא מזוהים משחקים תפקיד, ההשפעה עלולה להיות רעה. למעשה, מניעים אנוכיים חיצוניים, המוכרים במלואם על ידי המהפנט, עשויים להיות פחות מזיקים מאלה שאינם מוכרים. לכן, אדם שמתאמן בהיפנוזה על מנת לנצל אחרים, עלול לפעמים להזיק פחות מהאדם המודע למניעים הטובים ביותר, אך לא מודע לחוסר ביטחון מסוים, מה שגורם לטמפרמנט מסוים להקל על חוסר הביטחון הזה באמצעים של השגת כוח על אחרים.

זה לא חל רק על תחומי הנפש, זה חשוב לא פחות עם כל סוג של מורה או אדם שיש לו השפעה על אחרים. ובכל זאת, נזק לא יכול להגיע לאדם אחר שהרצון הפנימי שלו אינו קורא לו להגיע, בשל נטיות של הרס עצמי. הרס עצמי תמיד ידע איך למצוא הרסנות. אם יהיה צורך, הוא יצליח "לסחוט" אותו מאדם שיש לו מינימום ממנו (מההרס העצמי), אבל במקרה הספציפי הזה, הוא מגלה את המקסימום שהוא או היא מסוגלים לו, כי זה הוצת מההרס העצמי. אלו הם החוקים והמנגנונים המסתוריים לכאורה, אך למעשה מאוד אמיתיים, של כוחות הנפש. הידע הזה ייתן לך תחושה של סתירה לכאורה; את הפאזל להבין איך, מצד אחד, אתה צריך להיות זהיר ולהרגיש אחריות, כאשר מצד שני אתה צריך לדעת ששום דבר מטריד לא יכול לקרות באופן שרירותי. אבל אסור שזה יגרום לך לצלול קדימה ללא תשומת לב.

אם כך, אנחנו תמיד חוזרים לחשיבות של ההבנה העצמית. אתם לא צריכים להיות חופשיים מכל הקונפליקטים שלכם לפני שתוכלו לעזור לאחרים. אם זה היה נחוץ, עזרה לא הייתה קיימת בספירת כדור הארץ הזה. אבל העזרה המקסימלית קיימת יחד עם חופש פנימי מירבי. המודעות למכשולים של האדם עצמו ולטבעם המדויק, היא כבר מידה רבה, וזה אכן נדיר.

לגבי ההיפנוזה עצמה, זה תלוי גם איך ולאילו מטרה משתמשים בה. זה יכול להועיל במספר דרכים. אבל יש היבטים שלה שמזיקים, גם אם המהפנט עומד בדרישות המוצהרות. לדוגמה, ניתן להרחיק בהיפנוט תסמינים שהיו עוזרים לאדם למצוא את הסיבה. זה יכול לחול על תסמינים פיזיים כמו גם על תסמינים רגשיים.

אם משתמשים בהיפנוזה רק כדי להפוך את החיים לנעימים יותר לרגע, מבלי לנסות למצוא את הסיבות הבסיסיות, אז זה לא מועיל. אם משתמשים בה, לעומת זאת, כדי לתת הקלה מסוימת תוך כדי מציאת הסיבות הפנימיות, או אם משתמשים בה במטרה להגביר את הידע העצמי, אז זה יכול להיות מועיל. כל זה דורש הבנה והבחנה, שיקול דעת, ובוודאי מידה מרבית של בגרות וחופש מהקונפליקטים של האדם עצמו.

שאלה: רציתי גם לשאול על ההשפעות של סוגֶסְטִיה פוסט-היפנוטית. האם זה משהו שנמשך?

תשובה: לא, זה לא נמשך. לא אם זה לא מתחדש כל הזמן. כל מה שאינו חלק מהטבע של אדם לא יכול להשאר לאורך זמן. אל תשכח, זה רק סוגסטיה. סוגסטיה שמתבצעת מבלי להיות חלק מהאישיות לא יכולה להיות בעלת השפעה מתמשכת. יש עוד הרבה דרכים, שיטות, מערכות, הפועלות עם כוחה של סוגסטיה. תנועות מטפיזיות רבות עושות בדיוק את זה. זה חייב להיות מושפע כל הזמן מחדש. אחרת זה נשחק. בכל פעם שזה מתחדש בכוח, יש צורך במאמץ פנימי חזק יותר שחייב ליצור מתח פנימי. הדרך הטובה יותר לעשות זאת היא לברר מדוע מה שרצוי אינו יכול להיות מופק באופן טבעי על ידי האישיות עצמה, מבלי הנחיצות של השפעות פוסט היפנוטיות. אם ניתן לענות על זה ולחקור את זה עד הסוף, כך שתתרחש הבנה ומימוש עמוקים יותר, שום דבר לא יעמוד בדרך לייצר את המצב המאושר או הרצוי יותר שנוצר בדרך אחרת על ידי סוגסטיה. אבל גם כאן יש יוצאים מן הכלל כמובן. ישנם מקרים בהם סוגסטיה פוסט-היפנוטית יכולה להיות מועילה ופוריה.

שאלה: מה קובע את הרגישות של הנבדק להיפנוזה?

תשובה: הכוח לשחרר. הכוח לוותר על העצמי עם כל ההגנות שלו. "סובייקט רע" בכל עת או חזו בגופים הנסתרים, בדרך כלל בגלל פחד לא ידוע. עם זאת, אם אדם הוא "סובייקט רע" רק בזמנים מסוימים, הסיבות עשויות להיות מגוונות. סיבה אחת עשויה להיות חוסר אמון במהפנט, אם כי זה עשוי להיות לגמרי לא מודע. או שזה יכול להיות בעיה לא פתורה, סטייה לא מודעת של המהפנט העשויה להשפיע במיוחד על אדם אחד בגלל ההתאמה. לפיכך, להיות "סובייקט רע" עשוי, לפעמים, להיות מנגנון הגנה בריא ולא מודע. עם אדם שהוא תמיד "סובייקט רע" זה מעיד על החזקה הדוקה, פחד כללי וחוסר אמון בחיים בכללותם שמתבטא בצורה זו. אולי אין חשיבות להיות "סובייקט טוב", אבל זה עשוי להיות רק סימפטום אחד מתוך רבים אחרים. אנא, אל תפשט יתר על המידה בכך שתאמין שכל מי שהוא "סובייקט טוב" משוחרר מאחיזה כה הדוקה בעצמי, אין לו פחד או חוסר אמון בחיים. הפחדים עשויים להתבטא בהיבטים אחרים.

אדם שהוא "סובייקט טוב" מדי עלול להחזיק בזרמים לא בריאים. זה עשוי להיות אינדיקציה לחוסר איזון מסוים. תיתכן נטייה לא מודעת חזקה לאבד את הכוח על העצמי מכיוון שהמיינד המודע מחזיק חזק מדי. זה עלול לפגוע בתחושת ההבחנה האינטואיטיבית. אדם בריא ישתף פעולה במקרים מסוימים ולא באחרים.

שאלה: כפי שאתה מסביר את זה, זה נשמע כאילו רצוי להפוך לסובייקט היפנוטי.

תשובה: אני לא אומר את זה, וגם לא אומר שזה אפילו הכרחי. רק אמרתי שבהרבה מקרים זה לא רצוי. אבל חוסר היכולת להיות מהופנט אי פעם הוא סימפטום של מצב שיש לבדוק. אותו מצב עלול לייצר גם תסמינים אחרים. חשוב להסיר את הסיבה לא בגלל היפנוזה אלא בגלל שהיא מעידה על משהו. קשיחות פנימית כזו מייצרת השפעות רעות בתחומי חיים אחרים החשובים לאדם. אני לא אומר שאתה צריך להפוך את זה למטרה להיות סובייקט היפנוטי טוב. זה כשלעצמו עשוי להיות חסר חשיבות לחלוטין, אבל אם אתה יודע שזה המקרה, התייחס לזה כסימפטום מבלי להתעכב על ההיפנוזה עצמה.

שאלה: האם אתה מתכוון לאדם שרוצה להיות מהופנט ואינו יכול?

תשובה: המונח "סובייקט רע" מתייחס לאנשים שאינם יכולים גם אם הם רוצים. עכשיו, כפי שאמרתי, עבור רוב האנשים זה עלול להיות מיותר לחלוטין לחוות היפנוזה.

הם יכולים לעבור את החיים כשהם מאושרים ובריאים לחלוטין בלעדיה. הנקודה היא לא בהכרח להפוך ל"סובייקט טוב". הנקודה היא שאם אדם לעולם לא יכול להיות מהופנט, זה עשוי להצביע על נוקשות שיש להסיר מסיבות אחרות. בדיוק כפי שלהיות סובייקט טוב מדי עשוי להצביע על משהו אחר שצריך להסיר.

שאלה: האם תאמר באופן כללי שצריך להתעלם מהיפנוזה?

תשובה: לא, אני לא אומר גם את זה. אמרתי שזה יכול להיות מועיל אם זה מובן כראוי, נעשה בזה שימוש נכון, ואם זה משמש לפתרון קונפליקטים פנימיים במידה מסוימת, או אם אישיותו של המהפנט חופשית במידה מסוימת, ללא התנהגות כפייתית, ללא פחדים, ללא אי ודאות, מרגיש בנוח עם החיים ועם אנשים.

שאלה: אם המהפנט צריך להיות חופשי והסובייקט צריך להיות חופשי, נראה שיש הרבה מה להגשים לפני שזה יתאפשר.

תשובה: הסובייקט לא חייב להיות בעל בריאות פנימית כזו. הסובייקט עשוי לבקש עזרה כדי להפוך לחופשי. במקרים מסוימים היפנוזה עוזרת בכיוון זה. אדם עשוי להיות מה שנקרא "סובייקט טוב" אך עדיין זקוק לעזרה בדרכים רבות אחרות. כפי שאמרתי, להיות "סובייקט טוב" לא אומר להיות בריא רגשית ובעל חופש פנימי. אותו דבר חל על פסיכו-אנליסט, שגם צריך להיות חופשי יחסית ובוגר רגשית. פסיכו-אנליטיסט, כמו גם מהפנט, לא חייב להיות מושלם ומטוהר לחלוטין, אבל מידה מסוימת של נינוחות פנימית צריכה להתקיים, עם לפחות המודעות היכן נמצאים הקשיים העיקריים בתוך העצמי. לגבי המטופל, או הסובייקט, כל מה שצריך הוא הנכונות ללכת יחד. הנכונות החיצונית אינה מספקת בשני המקרים. הנכונות הפנימית צריכה להיות גדולה יותר מההתנגדות הפנימית. אחרת הצלחה היא בלתי אפשרית.

כדי להבהיר לחלוטין, הידע היכן ולמה אדם עדיין לא פנוי חשוב מאוד והמהפנט יכול לעזור, גם כאשר נתקלים בבעיה בסובייקט שיש לשניהם את אותה בעייה. אז העזרה שהמהפנט נותן תעזור גם לבעיה שלו או שלה. ובאמצעות עזרה עצמית, המהפנט עוזר עוד יותר לאדם האחר. אבל כדי לעשות זאת, צריך להיות מודע לקונפליקט מלכתחילה. אם המודעות הזו לא קיימת, לא ניתן לתת עזרה, לפחות לא בקונפליקט הספציפי הזה, שיכול מאוד להיות הקונפליקט החשוב ביותר עבור המטופל. אתה לא צריך להתגבר על כל הקונפליקטים שלך לפני שאתה יכול לעזור לאחרים, אבל אתה צריך להבין את המהות שלהם.

שאלה: מתי מהפנט יודע שהוא או היא מוכנים?

תשובה: הם יודעים זאת לאחר שחוו פריצות דרך מסוימות, ניצחונות מסוימים, הקלות מסוימות, לאחר שאיבדו פחדים מסוימים, ביטחון עצמי שלא היה להם קודם, ביישנות שהתגברו עליה; ויותר מכל, ההבנה המלאה של הקונפליקטים הפנימיים שלהם. כשהם יכולים למצוא מכנה משותף אחד לכל הסימפטומים והבעיות השונות שלהם, לא על ידי תהליך חשיבה מפרך, אלא בגלל שהכל נכנס למקומו כאילו מעצמו, כתוצאה מהעבודה שהושלמה, אז הם יודעים שהם מוכנים.

שאלה: פעם אמרת שידע רוחני שנרכש פעם אחת, בכל תקופת חיים שהיא, לעולם לא הולך לאיבוד. האם זה נכנס לכותרת התשובה שנתת קודם לכן, שחלק מהקארמה הטובה עשויה להידחות?

תשובה: לא, זה לא אותו דבר. מה שהתכוונתי קודם מתייחס לתוצאות טובות, לנועם מסוים, לתנאים שהאדם הרוויח, כביכול. זה עלול להוות מכשול להתפתחות. אבל הידע הפנימי נשאר. זה לא מטושטש. זה לעולם לא יהווה מכשול. ברגע שהשגת את זה באמצעות המאמצים שלך, זה נשאר איתך בכל עת. זה יעזור להסיר את הבורות והעיוורון שנותרו. ידע שצברת תמיד יהיה שלך, ללא קשר לנסיבות החיים שלך.

אני מברך את כולכם, היקרים לי, עם הכוח והאהבה שלנו, עם החום שלנו. אני מבקש מכם לפתוח את ליבכם ולנסות להרגיש את הכוח שנמצא ממש כאן בחדר הזה. יהי רצון שזה יקל את דרככם וישחרר אתכם ממצוקה כלשהי. יהי רצון שזה ייתן לכם את הכוח לראות אל תוך עצמכם, להבין יותר ויותר את הקונפליקטים והטעויות הפנימיות שלכם המכבידות עליכם כל כך שלא לצורך, אתם לא יודעים כמה. אינכם יודעים עד כמה זה חסר תועלת לשאת את הנטל הזה, אם רק תפנו פנימה ותסתכלו לתוך עצמכם, במקום לנסות תמיד למצוא פתרונות כלפי חוץ. לא תמצאו את זה שם. הדרך המספקת היחידה יכולה להיות על ידי התבוננות פנימה, לא משנה עד כמה החיבור עשוי להיראות מרוחק ממבט ראשון.

ברכותיו של אלוהים הולכות אליכם עם דגש מיוחד כדי לחזק אתכם בכיוון זה. מיצאו את התשובות בתוך עצמכם, בכל מקום בו יש לכם קונפליקט, אי הסכמה, אי נעימות בחיים, לא משנה כמה ברורה אשמתו של האדם האחר עשויה להיראות לכם. מיצאו את המעורבות שלכם ותהיו בשלווה. אתם תעשו את הדבר היחיד שהוא מועיל. שוב ושוב אני מדגיש את האמת הזו, כי אין דבר חשוב יותר או יותר תקף עבורכם להשתמש בזה עכשיו בחייכם.

לכו עם המחשבה הזו בראש, נסו להשתמש ברצון הפנימי שלכם לשם כך, יקירי. בפעם הבאה אדון בנושא שיהיה קצת קשה גם בגישה ואשר אמור להיות חשוב לכולכם.

היו בשלווה, היו באלוהים!

תרגום: חווה אילון

Edited by Judith and John Saly

For information to find and participate in Pathwork activities world wide, please write:

The Pathwork Foundation
PO Box 6010
Charlottesville, VA 22906-6010, USA Call: 1-800-PATHWORK, or
Visit: www.pathwork.org

The following notices are for your guidance in the use of the Pathwork® name and this lecture material.

Trademark/Service Mark

Pathwork® is a registered service mark owned by The Pathwork Foundation, and may not be used without the express written permission of the Foundation. The Foundation may, in its sole discretion, authorize use of the Pathwork® mark by other organizations or persons, such as affiliate organizations and chapters.

Copyright

The copyright of the Pathwork Guide material is the sole property of The Pathwork Foundation. This lecture may be reproduced, in compliance with the Foundation Trademark, Service Mark and Copyright Policy, but the text may not be altered or abbreviated in any way, nor may the copyright, trademark, service mark, or any other notices be removed. Recipients may be charged the cost of reproduction and distribution only.

Any person or organization using The Pathwork Foundation service mark or copyrighted material is deemed to have agreed to comply with the Foundation Trademark, Service Mark and Copyright Policy. To obtain information or a copy of this policy, please contact the Foundation.